

Povídka o létu (Zora Šimůnková)

Ve svém domku uprostřed březového hájku sedělo Léto. Tvářilo se nevrle a unaveně. Už mělo všeho dost. Slunce, světla, krátkých nocí... Rozmrzele otočilo kalendář a počítalo, kolik času mu ještě zbývá do konce služby. „Jak závidělo Podzimu, který se teď někde teprve zvolna probouzel. Byl to lenoch, to si Léto myslelo už dávno. Ale těžko opravdu nadávat na rodného bratra. Umělo si Podzim živě představit: až se konečně probudí, dlouho potrvá, než vstane a vytřeše si z hlavy listí. Pak se ještě natáhne a bude lovit poslední sluneční paprsky, Podzim, na rozdíl od Léta, neměl světla nikdy dost. Někdy, když už se Léto zdálo, že se válí na sluníčku zbytečně moc dlouho, slunce mu prostě ztlumilo. Jednoduše jako žárovku. Teprve pak byl Podzim ochotný vstát a jít do kůlny míchat barvy na přírodu. Lenoch jeden. Léto mělo ještě další sourozence: nejstarší sestru Zimu, ale s tou se moc nestýkalo - a pak Jaro. To bylo ještě malé dítě, o které se Léto muselo starat. Když už ho to někdy nebavilo, prostě Jaro dalo spát o pár dnů dřív. Nemělo zrovna jednoduchý život.. Od Léta se moc čekalo. Mělo být pořád krásné, slunečné a hlavně dlouhé... Obyčejně když takhle koncem dubna hlídávalo Jaro na lavičce před domkem, všechno to slyšelo. Lidské plány! Co je bláhovějšího! Byly různé, ale jedno měly společné: každý chtěl v létě potkat lásku....

Byli hloupí ti lidé. Narozdíl od nich Léto Lásku znalo. Někdy chodívala kolem. Nebylo proč stát o setkání. Byla to dost protivná osoba. Na setkání recitovala seznam všech, kdo o ní kdy psali.

Je pravda, ten seznam byl dlouhý, když šlo Léto kolem za tři dny, byla Láška teprve u jména Petrarca. Taký s sebou pořád nosila zrcadlo a neustále chtěla, aby jí potvrdilo, že je opravdu nejkrásnější na světě... No dost protivná osoba. Léto nikdy nechápalo, proč zrovna Lásku každý touží potkat. Navíc těm setkáním muselo asistovat. Držet slunce nad obzorem až do úpadu, jen aby si lidé řekli co nejvíce bláznivín. A když už slunce padalo za obzor, občas ho někdo dokonce prosil, aby ještě zůstalo! V takové chvíli si Léto pomyslelo něco o bláznech, kteří nemají uznání, vyslalo slunce přímým kopem k Austrálii a otočilo dešťovým kohoutkem. To byl klid! Zalezlo do chaloupky a poslouchalo

šumění deště. Zatímco děkovně bubny kouzelníků z Bornea slyšávalo dost často, v Čechách a tam okolo moc vlídných pochval neužilo... Vždycky mělo být jiné, než bylo. Buď moc deštivé nebo moc suché, moc dlouhé nebo moc krátké, moc studené nebo teplé. A už mělo skončit, zatímco pro jiné mělo trvat věčně. Lidé si léto představovali jako novinovou zprávu: - vyvážené a objektivní. Ale stejně jako ona být nemohlo. Dřív, to se snažilo - stejně marně. V posledních letech už proto přicházelo, jak se mu zrovna hodilo. Někdy si dokonce pár dnů vyměnilo s některým se sourozenců, nejčastěji s Jarem nebo bráchou Podzimem, ale párkrát se už povedl i prohoz se Zimou.....

Usnesení zastupitelstva Obce Prakšice

z 22. veřejného zasedání konaného dne 10.05.2006.

Na základě zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, zastupitelstvo obce:

1. Schvaluje způsob hlasování aklamací
Schvaluje navržený program.
2. Schvaluje zapisovatele paní Naděždu Hladišovou.
Schvaluje ověřovatele zápisu pana Jaroslava Hladiše a pana Vlastimila Josefika
3. Schvaluje složení návrhové komise ve složení – paní Martina Velecká a Josef Hefka st.
4. Schvaluje příjem finančních prostředků ve výši 14,5 mil do rozpočtu obce. Finanční prostředky poskytlo Ministerstvo financí ve smyslu vyhl.č. 40/2001 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku.
5. Bere na vědomí rozhodnutí SFRB ČR o přiznání dotace na 6 nájemních bytů v objektu kulturního domu.
6. Bere na vědomí potvrzení o přijetí žádosti o podporu projektu „ Úprava veřejného prostranství“. O přidělení poskytnutí podpory bude rozhodovat Zastupitelstvo Zlínského kraje dne 21.6.2006.
7. Schvaluje úpravu odměn členů ZO Prakšice podle zák. č. 50/2006Sb. a nařízení vlády č. 37/ 2003 Sb., přílohy č.1 dle doloženého seznamu.
8. Schvaluje dodatek č. 8 ke smlouvě o svozu a uložení komunálního a ostatního odpadu na skládku pro obec Prakšice.
9. Schvaluje uzavření smlouvy na dodání oken a dveří na dům č.p. 66 s firmou Montplast na základě výhodnější cenové nabídky 160.822,40 Kč včetně DPH.
10. Bere na vědomí jednání školské rady a žádost ředitele ZŠ a MŠ o navýšení rozpočtu. Zároveň upozorňuje na dodržování závazných ukazatelů rozpočtu dle § 14 zákona 250/2000Sb.,o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. O navýšení rozpočtu může být jednáno až ke konci rozpočtového období, kdy bude znám předběžný výsledek hospodaření za rok 2006.
11. Bere na vědomí žádost o finanční příspěvek na sociální zařízení při faře v Prakšicích. V současné době

nelze požadované navýšení o cca 300. 000,- Kč poskytnout. Požadovaná finanční částka může být předmětem jednání ke konci rozpočtového období.

12. Souhlasí se změnou rozpočtu obce dle předloženého návrhu..
13. Schvaluje závěrečný účet obce Prakšice za rok 2005 včetně zprávy o výsledku přezkoumání hospodaření obce č. 275/2005/KŘ. za rok 2005 s výsledkem bez výhrad.
14. Schvaluje vypracování konceptu změny č. 3 územního plánu sídelního útvaru Prakšice.
Změna zahrnuje návrh na řešení vodních nádrží v části pod skládkou Prakšická směrem k rybníku, dále tzv. Manův žleb (parc.č. 786/1), Odraží. Dále se jedná o zpevnění hráze potoka Holomňa v úseku od Greftů po most u pálenice za účelem vybudování cykloturistické trasy. Umístění stolárny na pozemku parc.č. 20/18.
15. Bere na vědomí provedení kontroly obecního úřadu na úseku vedení matrik . Bez závad.
16. Opravňuje starostu obce zúčastnit se valné hromady akcionářů SVK Uh. Hradiště.
17. Schvaluje dodatek č.1 ke směrnici č.1/2005 o poskytování cestovních náhrad na základě zvýšení průměrných cen pohonných hmot od 1.1.2006.
18. Schvaluje „Plán společných zařízení“ na podkladě komplexní pozemkové úpravy k.ú. Prakšice.
19. Bere na vědomí zamítnutí žádosti o grant Nadace - Děti - Kultura – Sport .
20. Souhlasí s provozováním vodovodu a kanalizace firmou SVK Uherské Hradiště.
21. Bere na vědomí reklamaci plovoucí podlahy v počítačové učebně ZŠ Prakšice.
22. Bere na vědomí projednávání smluv na byty v domě č.p. 190. V případě nepodepsání smlouvy bude jednáno dle § 4 písm h nařízení vlády č. 146/ 2003 Sb..
23. Bere na vědomí čištění potoka Holomňa a uložení sedimentu na sběrný dvůr.

Místostarosta

Starosta

Usnesení zastupitelstva Obce Prakšice

z 23. veřejného zasedání konaného dne 28.06.2006.

Na základě zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, zastupitelstvo obce:

1. Schvaluje způsob hlasování aklamací
Schvaluje navržený program.
2. Schvaluje zapisovatele paní Naděždu Hladišovou.
Schvaluje ověřovatele zápisu pana Vlastimila Josefička a paní Martinu Veleckou
3. Schvaluje složení návrhové komise ve složení – pan Josef Hefka st. a pan Jar. Hladiš
4. Schvaluje návrh zadání změny č.3 územního plánu sídelního útvaru Prakšice v lokalitách č. 3.1, č. 3.2, č. 3.3, č.3.4 a č. 3.5.
5. Schvaluje dle ustanovení § 21odst.5 zák.č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon) souborné stanovisko změny č.2 územního plánu sídelního útvaru Prakšice, v lokalitách 2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 2.6, 2.7, 2.8, 2.9, 2.10, 2.11, 2.13, 2.15, 2.16 .
6. Souhlasí s podpisem Smlouvy na dopravní obslužnost roku 2006 na základě příslibu obnovení zrušených autobusových linek.
7. Souhlasí s provedením mimořádné mýtní těžby v lokalitě Topoly.
8. Rozhodlo, že nově zvolené zastupitelstvo při komunálních volbách v roce 2006 bude d e v í t i č l e n é.
9. Přijímá neinvestiční dotaci z rozpočtu města Uherké Hradiště ve výši 20.000,- Kč na úhradu nákladů spojených se zajištěním provozu v místní knihovně.
10. Schvaluje podepsání smlouvy o dílo na opravu fasád na domě č.p. 66 a bytovém domu u školy za navrženou cenu 90 250 ,- Kč bez DPH.
11. Bere na vědomí zprávu starosty o prováděné rekonstrukci na ZŠ a MŠ Prakšice.
Starosta upozorňuje na to, že po provedení víceprací, které vzniknou během realizace díla bude nutno navýšit rozpočet z fondu finančních rezerv obce.
12. Souhlasí se změnou rozpočtu obce dle předloženého návrhu..
13. Schvaluje záměr odprodeje pozemku parc. číslo 2305/4 (ostatní plocha) v k.ú.Prakšice.
14. Schvaluje vytyčení stavební plochy v zahradě ZŠ, a to od stávajícího oplocení školního pozemku po oplocení směrem severním (směr Pašovice) a od oplocení u státní komunikace po transformátor (směr Grefty) . Plocha pozemku cca 4000 m².

Místostarosta

Starosta

Evidance obyvatel ke dni 30.06.2006

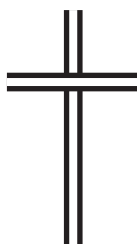

1. Narození

- David Vlk, Prakšice 183

2. Úmrtí

- Miroslav Hubáček, Prakšice 192
- Ludmila Ondrušková, Prakšice 119
- Zdeňka Zemková, Prakšice 259
- Vincenc Vlčnovský, Prakšice 240
- Antonín Moštěk, Prakšice 160

3. Přihlášení

- Alena Janovská, Prakšice 265
- Jana Svíželová, Prakšice 258
- Robert Svížela, Prakšice 258

4. Odhlášení

- Soňa Kubišová, Prakšice 200
- Michal Kuba, Prakšice 27
- Zdeněk Hladiš, Prakšice 36
- Michal Řešetka, Prakšice 306
- Miroslava Doležalová, Prakšice 165
- Jiří Chlachula, Prakšice 302

Počet obyvatel v Prakšicích ke dni 30.06.2006 - 9

Blahopřání

Letos k 31.7.2006 oslavili významná životní jubilea naši spoluobčané. Při osobní návštěvě jsme jim již blahopřáli, popř. teprve budeme blahopřát. Věřím, že je všechny potěší, když jim popřejeme ještě jednou na stránkách našich novin hodně zdraví a vše dobré do dalších let.

80 let: Anežka Blahová (č.p.211),
Ludmila Manová (č.p.123),
Marie Kostelníková (č.p.255),
Ludmila Bednaříková (č.p.106),
Drahomíra Hefková (č.p.259),
František Vlček (č.p.251),
Josef Hladiš (č.p. 269)

85 let: Marie Vlková (č.p.206),
Marie Kostelníková (č.p.97),
Anna Čumíčková (č.p.294)

VÝZVA

Opět vyzýváme občany, aby využívali možnosti poblahopřát svým blízkým k různým životním výročí na stránkách našich novin nebo prostřednictvím místního rozhlasu. Jelikož musíme dodržovat Zákon o ochraně osobních dat, můžeme tak činit výhradně na Vaši osobní žádost.

Stejně uvítáme od vás všech i jakékoli příspěvky do PRAKŠICKÝCH NOVIN.
Žádosti a přání předejte paní Bandriové nebo přímo na OÚ paní Hladišové.

Informace k vydávání cestovních dokladů od 1.9.2006

Od 1. září 2006 nabývá účinnosti novela zákona o cestovních dokladech, která upravuje vydávání cestovních dokladů s biometrickými údaji. Tyto cestovní doklady budou obsahovat nosič dat, v němž bude zakódována elektronická podoba ob-

ličejevé části občana a jeho elektronický podpis. Od 1.9.2006 již nebude možné požádat o zápis dítě mladšího 15 let do CP rodiče. To znamená, že každé dítě bude muset mít svůj vlastní pas. O vydání CP lze požádat od 1.9.2006 jen osobně u OÚ s rozší-

řenou působností dle TP občana (na Městském úřadě v Uherském Brodě). Obecní úřad v Prakšicích bude poté přijímat pouze žádosti o vydání CP pro děti do 5 let nebo žádosti na tzv. rychlovku - BLESK.

Doba platnosti a ceny za vyřízení CD od 1.9.2006

Typ CD	věk do 5 let	věk 5-15 let	věk nad 15 let a dospělí
biometrika	nevydává se	100,-- Kč platnost 5 let	600,-- Kč platnost 10 let
se strojově čitelnými údaji	50,-- Kč 2 fotografie platnost 1 rok	BLESK 1.000,-- Kč 2 fotografie platnost 6 měsíců	BLESK 1.500,-- Kč 2 fotografie platnost 6 měsíců

Dále upozorňujeme občany, že cestovní doklady vydané před 1.9.2006 budou platit až do doby skončení jejich platnosti. Není nutné si proto vyřizovat nové cestovní doklady.

Prakšičtí legionáři

V dobové kronice stojí: „Zima roku 1914 byla v Prakšicích krutá a trvala až do dubna. Občané, kteří chodili pracovat do okolních lesů, se vraceli s omrzlýma ušima. Jaro a podzim byly naopak krásné a budoucí žně se jevíly velmi slibně...“

Když 28. července 1914 v 11 hodin vydal rakousko-uherský císař František Josef I. známý manifest „Mým národům“, dozvěděli se i v Prakšicích o vyhlášení války Srbsku a mnozí již tušili, že bude zle. Dne 14. srpna v sobotu ráno o půl čtvrté „odbubnoval“ tehdejší obecní sluha Jan Čumíček z Horního Konce č. 202 definitivně konec klidných časů a vyhlásil mobilizaci -1. výzvu do 38 let. Začala 1. svět. válka. Zemřelo v ní později 9,5 milionů lidí a bylo zraněno 20 milionů lidí. To v Prakšicích ještě nikdo nemohl vědět. Všichni mobilizovaní muži, v první výzvě jich bylo 46, šli v neděli ráno do prakšického kostela, tehdy zasvěceného Panně Marii, ke zpovědi a k svatému přijímání. Připravili si potřebné věci, ve dvě hodiny odpoledne jim bylo uděleno požehnání od pana faráře Františka Dvořáčka a potom odjeli za doprovodu pana faráře, starosty Františka Juráka z č. 30 a svých příbuzných na povozech na vlakové nádraží v Uherském Brodě, odkud se rozjeli dále ke svým jednotkám na frontu. Byl jim slibován návrat „do švestek“ nebo nejpozději „než v roce 1914 opadá listí ze stromů“... Ti šťastní se vrátili domů až za dlouhé čtyři roky a někteří-pozdější legionáři- až v roce 1920.

Mobilizace se v průběhu čtyř válečných let opakovala několikrát. Celkem narukovalo z Prakšic 113 mužů, kteří bojovali na bojištích polských, ruských, italských, francouzských a rumunských. 21 vojáků z Prakšic, tedy téměř každý pátý odvedený, tam našel svou smrt.

Jít do války za Rakousko-Uhersko se Prakšičanům asi moc nechtělo. Od dětství jim však ve škole vštěpovali úctu k monarchii a každý školní den začínal tehdejší řídící Tomáš Vrána a později Cyril Pazdera „otčenášem“ za „Císaře pána“, a tak odvedenci z Prakšic celkem poslušně nastoupili ke svým jednotkám

na frontu. Během válečných let jejich vojenská morálka upadala a začaly se množit případy dezerce. Vojáci utíkali domů do svých vesnic, vytvářeli „zeleňé kádry“ a skrývali se po lesích, kde je honili četníci a vojenské čety. Takto byli chyceni a eskortou vráceni zpět na frontu bratři Běhůnkové, Martin Čumíček, Josef Chmelina a Josef Man z č. 62. Vojáci začali přebíhat do zajetí, zejména na ruské frontě, a přečkali pak 1. světovou válku v zajateckých táborech. Po válce se ze zajetí většina z nich vrátila a někteří si odtud přivedli i nevěsty. Takto si přivedl z Ruska František Blaha (1896) z Horního Konce č.70 svou ženu Teodosii Golubovu-Blahovu a Jan Němeček (1896) z Malé Strany č.16 svou ženu Olgu Natočij-Němečkovu. Pro objektivitu, je zde nutno přiznat, že mnozí zajatci, ale také i pozdější legionáři, si během dlouhých válečných let pořídili v Rusku nové rodiny. Často měli své vlastní už doma. Některým se narodily v Rusku i děti. Bohužel, ne všichni se zachovali čestně a přivedli si je po válce domů nebo tam s nimi zůstali. Syna v Rusku zanechal i prakšický legionář Bedřich Dvořák (1895). Jeho syn po 25 letech, již jako voják Rudé armády, ho dokázal v naší obci najít. Prakšičané mu už mohli ale ukázat jenom jeho hrob, odkud si odvezl domů na památku do Ruska již jen hrst hlíny...

Zajatci se v zajetí setkali s myšlenkami čechoslovakismu a s požadavky na vznik samostatného státu Čechů a Slováků. Někteří z nich se rozhodli aktivně tomu pomoci dobrovolným vstupem do zahraničních legií. Po boku svých někdejších nepřátel-Ruska, Itálie a Francie, v řadách československých legií, aktivně bojovali proti Rakousko-Uhersku. Pro muže z Prakšic, často ještě kluky, nebylo toto rozhodnutí snadné a přesto dvacet z nich ho udělalo. Museli se vypořádat mimo jiné i s tím, že v budoucnu často bojovali i proti svým krajanům, českým oddílům v Rakousko-Uherské armádě. Rakousko-uherské velení nabízelo za každého zajatého legionáře peněžitou odměnu a čtrnáct dní dovolené. Zajetí legionáři byli

ihned, jako vlastizrádci, se svázanýma rukama, v kleče popraveni. To se stalo Oldřichu Řehákovi z Uherského Brodu na Piavě v Itálii a pravděpodobně stejně zahynul jako jediná legionářská oběť z Prakšic i Augustýn Doležálek (1897) z Vinohradů z č. 81, který padl jako legionář do zajetí v Rusku. Později - 12. srpna 1934 mu byla odhalena pamětní deska na jeho rodném domě v Prakšicích. Ten stával mezi domy dnes pana Jana Procházky ml.č.80 a pana Jana Procházky st. č.82 ve Vinohradech.

Zásluhou legionářů mohlo vzniknout 28.října 1918 později samostatné Československo.

První jednotkou, která se stala základem Československých legií byla „Česká Družina“, která vznikla již 12. srpna 1914 v Rusku z řad českých krajanů organizovaných v krajinských spolcích a v Sokole. Vedle průzkumné činnosti bylo jejich hlavním úkolem získávat české a slovenské přeběhlíky. Stejnokroj „družiníků“ se šil od ruského jen červenobílou stuhou kolem brigádýrky. Působily v rámci 3. ruské armády. Jejich vzrůstající počet dal později v listopadu 1915 vzniknout samostatným československým legionářským praporům, které již měly své vlastní uniformy.

Československé legie v Rusku se postupně rozrostly až do počtu 12 pluků o celkovém počtu 71.310 legionářů, což představovalo 20% z počtu českých a slovenských zajatců v Rusku.

Jednotlivé pluky v Rusku dostaly názvy podle významných osobností české historie - Mistra Jana Husa, Jiřího z Poděbrad, Jana Žižky z Trocnova, Prokopa Holého, Karla Havlíčka Borovského, Jana Sladkého Koziny, Františka Palackého, T.G.Masaryka a M.R.Štefánika a podle regionů - Hanácký, Tatranský a Slezský. Českoslovenští legionáři v Rusku si vydobyli svou odvahou v boji vysokou mezinárodní prestiž. Do historie vstoupily bitvy u Zborova a Bachmače. Po Velké říjnové socialistické revoluci v roce 1917 došlo v jarních měsících ke složitým diplomatickým jednáním s novou sovětskou vládou o odsunu čs. pokračování na str. 6

pokračování ze str. 5
 legií z Ukrajiny na východ přes Sibiř až do Vladivostoku, aby mohly být přemístěny a nasazeny na západní frontě. T. G. Masaryk vyhověl sovětským požadavkům na odzbrojení legií, ale poté, co byly legie napadány Rudými gardami,

rozhodli velitelé čs. legií o důsledné obraně, aktivním napadání bolševických uskupení a plném znovuvybrojení svých jednotek. Čs. legie následně obsadily 8.000 km dlouhou Sibiřskou magistrálu, kterou dokázaly až do své evakuace z Vladivostoku do Evropy udržet ve

své moci, včetně oprav a údržby mostů, železničních stanic i vedlejších komunikací. Přitom sváděly nelehké boje jak s Němci a Maďary, tak s ruskými bolševiky, často daleko mimo trasu magistrály. Bojové úspěchy se staly legendou.

pokračování na str. 7

pokračování ze str. 6

Čs. legie žily bohatým společenským a kulturním životem. Vydávaly si vlastní noviny, pořádaly sportovní a kulturní akce. Vnášely demokratický řád do ruských vesnic a měst rozvrácených bolševickým chaosem. Od ledna 1919 do září 1920 se jednotlivé pluky čs. legií postupně nalodily ve Vladivostoku na 40 amerických, anglických a japonských lodí a vracely se do své vlasti, kde si v té době již občané Prakšic v rámci samostatného Československa užívali téměř dva roky nabyté svobody. Trasy návratu vedly buď na východ přes Tichý oceán, Spojené státy americké, Kanadu nebo Panamský průplav a pak Atlantikem do západní Evropy a přístavu Hamburk, nebo na západ kolem Číny, Honkongu a Singapuru Indickým oceánem, dále Rudým a Středozemním mořem do italských přístavů Terstu a Janova.

V Itálii vznikly čs legie později. Dne 15.ledna 1917 vznikl „Čs. dobrovolnický sbor.“, ale až 21. dubna 1918 byly vyzbrojeny a později se zúčastnily bojů. Do italských legií vstoupilo až 80% registrovaných válečných zajatců a později jejich počet narostl až na množství 19.476 mužů. Byli sdruženi do 5 pluků, které dostaly čísla 31 a výše, aby byly odlišeny od ruských a francouzských. Italští legionáři nosili „alpský klobouk“ s orlím perem a dýku. Italské legie se zúčastnily těžkých bojů na řece Pijavě, u horského masivu Monte Baldo, na hoře Montello, ve Val Bella a na dalších místech fronty. V čs. italských legiích bylo 5 mužů z Prakšic.

Ve Francii se datuje počátek čs. legie už 22.srpna 1914. Tehdy vznikla v rámci cizinecké legie jedna rota a pro svůj pozdrav dostala přezdívku „rota Nazdar“. Čs. legie ve Francii dosáhly během války počtu 9.957 mužů a rovněž se zúčastnily řady těžkých bojů - např. u Arrasu a Remese. Z Prakšic nebyl nikdo členem čs. francouzských legií.

Také pro francouzské a italské legionáře neskončila 1.sv. válka porážkou Rakousko-Uherska a vznikem samostatného Československa. Ihned po válce byli přesunuti na československo-polské a československo-maďarské hranice, kde museli často těžce bránit hranice mladé republiky proti Maďarům a Polákům (viz

foto č.1- vlevo nahoře Martin Čumíček z Horního Konce č.155 jako příslušník Slovácké brigády s maďarskými zajatci v r.1919).

Patnáct prakšických ruských legionářů a pět italských legionářů (viz Tabulka) výše uvedené zažilo na vlastní kůži a pro „obyčejné kluky“ z vesnice představovala tato vojenská anabáze obrovskou životní zkušenost a zážitek. Později, kdy vzpomínky na válečné hrůzy částečně vybledly a v paměti převládaly ty veselější, rádi zavzpomínali na legionářské léta. Ještě dnes jsou mezi námi pamětníci, kteří si pamatují poutavé vyprávění těchto legionářských vysloužilců. Velký vypravěč byl dědák František Vrba (1894) z Vinohradů č.116, děda František Žáček (1889)-„kovář“ z Horních Újezdů (oba viz foto č.2) nebo např. děda Jan Čumíček (1896) z Horního Konce č.215. Velké byly také zážitky čtveřice kamarádů -legionářů z Ruska - Augustina Vlka (1897) z č.22, Františka Kostelníka (1891) z č. 103, Františka Varadě (1894) z č.20 a Františka Běťáka (1892) z č.155 (viz foto č.3), kteří se vrátili domů z Vladivostoku americkou zaoceánskou lodí Trans-os-Montes (viz foto č.4) přes Tichý oceán, Spojené státy americké, přes Atlantik a německý přístav Hamburk, a nebo tak jako legionář František Vrba (1894) z Vinohradů č. 116 přes Indický oceán, Rudé moře a italský přístav Terst (viz foto č.5 - pohlednice z města Colombo na Srí-Lance koupená jím na památku).

Také prakšičtí legionáři bojovali statečně. Desátník Jan Čumíček(1896) z Horního Konce č. 215, italský legionář, obdržel Československý válečný kříž za statečnost v bojích na „válečném ostrově“ na slovensko -maďarské hranici dne 1.5.1919. Zde již po skončení 1. sv. války hájil hranici mladé Československé republiky. Na pamětní listině stojí: „V prudkém ohni donášel zprávy i municí, objevil ukryté skladiště pušek i střeliva a hrdinně zasáhl při bodákovém útoku...“

Legionáři byli za první republiky vážení. Na Pražském hradě se až do roku 1939 střídala stráž v uniformách ruských, italských a francouzských legionářů. Od roku 1921 byli legionáři organizováni v celorepublikové Československé obci legionářské. V Prak-

šicích vznikla Jednota Československé obce legionářské 31. května 1923. Sdružovala 33 členů z okolních vesnic Prakšic, Pašovic, Částkova, Zlámance, Kelníků, Velkého Ořechova, Maršova a Kaňovic. Zakládajícím členem a jejím prvním předsedou byl legionář z Pašovic Jan Rychetník (1889), který za války dosáhl hodnosti poručíka a působil na štábu vojsk jako spojka a vstoupil do legií jako první již 1.3.1916. Jednatel jednoty byl Antonín Ulčík (1890 a pokladník byl František Žáček (1889), oba z Prakšic. Legionáři místní jednoty se pravidelně scházeli a zúčastňovali se slavnostních událostí v obci v legionářských uniformách. Ještě 9.5.1946 při slavnostním odhalení pomníku padlých v druhé světové válce na Horních Újezdech jsou na dochované fotografii vidět prakšičtí legionáři v italských a ruských uniformách. (viz foto č.6). Byli aktivní i v politickém životě. Spolupracovali s národními stranami proti straně lidové. Jedno z volebních hesel bylo - odluka církve od státu. Pro tyto své názory se neměli rádi zejména s prvním prakšickým farářem Františkem Dvořáčkem.

Po vypuknutí druhé světové války neváhala řada československých legionářů znovu dát v sázku své životy. Takto se zachoval Jan Čumíček (1896) z č.215 z Horního Konce, který byl od 15. dubna 1942 do 7. února 1943 za odbojovou činnost fašisty vězněn a také Jan Rychetník (1889) z Pašovic, který byl rovněž aktivní v odboji a později byl za tuto činnost vězněn v koncentračním táboře. Brzy po této válce je však očekávalo nejtežší zklamání, když nově vzniklý totalitní režim je považoval za nepřátele státu a dle toho s nimi také jednal.

Dnes po stotisícové armádě legionářů zůstaly jenom drobné památky - vetché uniformy, vyznamenání, medaile, plakety a hroby rozeseté po celém světě.

Svou odvahou, bojovým uměním i odhodláním nasadit život za ideály národní svébytnosti nám mohou být českoslovenští legionáři hrdinnými vzory dodnes. Nezapomínejme na ně a ctěme jejich památku.

*v Prakšicích dne 15.6.2006
František Burán
Pod Vinohrady 120*

Prakšičtí legionáři

Jméno a příjmení	Datum narození	Bydliště	legionář na bojišti	Pluk a část
Běťák František	15.3.1892	č.155	Rusko	1.divize těžkého děl.
Čumíček František	23.12.1891	č.200	Rusko	8. pluk
Čumíček Jan	30.5.1896	č. 215	Itálie	34.pluk, 9.rota
Doležálek Augustýn	12.11.1897	č. 81	Rusko	padl 7.8.1918 na Sibíři jako jediná oběť z Prakšic v legiích
Dvořák Bedřich	6.3.1895	č.109	Rusko	1.pluk,5.rota
Gajdůšek Jan	28.3.1893		Rusko	1.pluk, 4.rota
Jahoda Josef	31.12.1892		Itálie	35.pluk,11.rota
Jurák Josef	8.3.1893	č.18	Itálie	33.pluk,5.rota
Kandrnál Josef	6.12.1893	č.148	Itálie	33.pluk,5.rota
Kostelník František	22.10.1891	č.103	Rusko	strážní rota štábu
Pavelka Alois	14.3.1877		Rusko	
Pazdera Cyril	3.3.1896	č.29	Rusko	3.pluk,1.rota
Ručka Antonín	24.4.1983		Itálie	34.pluk,2.rota
Šmíd Josef		č.68	Rusko	
Ulčík Antonín	18.5.1890	č.187	Itálie	32.pluk,11.rota
Varaďa Cyril	5.7.1889	č.91	Rusko	12.pluk,4.rota
Varaďa František	5.3.1894	č.20	Rusko	4.pluk obvaziště
Vlk Augustýn	8.3.1897	č.22	Rusko	4.pluk obvaziště
Vrba František	28.6.1894	č.116	Rusko	11.pluk,4.rota
Záček František	5.2.1889	č.21	Rusko	11.pluk,6.rota

Úspěchy krásné řeči

Mám radost. Mám velkou radost. Asi takovou, jako každý učitel, kterému jeho svěřenci rostou před očima. Oni vám skutečně vyrůstají, ale hlavně – rostou z nich mladí lidé, kteří naslouchají a sdílejí, učí se, prostě rostou z nich zdravé osobnosti.

V literárně-dramatickém oboru Základní umělecké školy v Uherském Brodě nás není mnoho. Celkem 17. Ale přesto jsme oslavili velké úspěchy našich žáků. Čtyři žáci se proboujvali do

krajského kola soutěže Dětské scény, tři do krajského kola Wolkerova Prostějova. To jsou nejvýznamnější soutěže v dětské a studentské recitaci. Barbora Goldmannová a Zuzana Gregůrková z Prakšic postoupily dokonce do národního kola, které se každoročně koná v Trutnově. Ještě se nestalo, aby z jedné školy a zároveň i z jedné obce postoupili dva soutěžící.

Bára a Zuzka v Trutnově ostudu neudělaly. Ukázaly všem, že recitace

není jen umět se zalíbit podbízivým textem, ale především znát naši rodnou řeč a mít dobrou techniku mluvy. Umět dobře reprodukovat autorův text znamená hodiny práce nad rozбором textu, diskuzi nad správnou intonací a dril ve výslovnosti. A takových soutěžících bylo v Trutnově málo.

Roman Švehlík,
učitel LDO ZUŠ v Uh. Brodě

Střípky ze školy

Prázdniny jsou sice v plném proudu, přesto si neodpustíme malé ohlédnutí za školním rokem 2005/2006. Už v minulých číslech jsme se pochlubili některými úspěchy dětí, které se účastnily různých soutěží, olympiád apod. Ani v posledním čtvrtletí tomu nebylo jinak.

Den Země

Letos jsme se rozhodli s dětmi oslavit Den Země. Ačkoliv je tento den koncem dubna, probíhal u nás ve škole až 23. června. Zkrátka nám nepřálo počasí a museli jsme akci několikrát odložit.

Snažili jsme se o to, aby spolupracovaly děti všech věkových kategorií. Proto vzniklo 18 skupin – podle počtu žáků 8. třídy, kteří byli zároveň vedoucími skupin. V každém týmu pak byly děti od první do osmé třídy. Autorkou programu je paní učitelka Jana Horonyová. Den byl rozdělen na dvě části – Vědomostní stezka a Soutěžní hry. Trasa vědomostní stezky byla vytvořena v parku školy a skládala se z deseti stanovišť. Na každém stanovišti čekal jeden učitel a žák 9. třídy, kteří pokládali 2 otázky. Za každou otázku děti sbíraly určitý počet bodů a ty se zapisovaly na speciální kartičku družstva. Po absolvování všech stanovišť následovala svačina a odpočinek.

Pro druhou část dne byly na hřišti připraveny soutěžní hry. Soutěžilo se celkem v pěti disciplínách – například hod kroužkem, skákání v pytli, slalom apod. Závodila vždy dvě družstva společně, ostatní děti fandily.

Vyhodnocovaly se obě soutěžní disciplíny dohromady. Takže ten, komu nepřálo štěstí ve vědomostní stezce, mohl nasbírat body v soutěžních disciplínách a naopak. Vyhodnoceno bylo prvních šest skupin, jejichž členové získali věcné odměny. Podle reakcí dětí se akce líbila, proto určitě nebyla poslední.

Keramický kroužek

Na škole po celý tento školní rok pracoval nový keramický kroužek. Žáci se pod vedením paní učitelky Jany Horonyové učili pracovat s hlínou, modelovat postavy, obrázky na stěny, hrníčky apod. Také si vyzkoušeli své schopnosti točit na hrničském kruhu, což není tak jednoduché. Děti pracovaly s velkým zaujetím a nadšením, řada jejich výrobků by mohla konkurovat výrobkům v prodejnách. Ostatně jste se o tom mohli přesvědčit na školním plese, kde byly výrobky vystaveny.

Mgr. Monika Mahdalová

Dopravní výchova 4. a 5. třídy

Dne 26.6. 2006 jsme se opět vypravili do Uherského Hradiště - Mařatic na pokračování výuky dopravní výchovy. Stejně jako v první části byla výuka rozdělena na část teoretickou a praktickou - tzn. jízda na kole po simulovaných městských komunikacích se semaforem, přechody pro chodce, železničním přejezdem a spoustou dopravních značek. Na závěr jsme na počítači psali test dopravních znalostí. Celé dopoledne jsme se dobře bavili a také jsme se naučili spoustu nových poznatků o chování na vozovce. Počasí nám tentokrát přálo. Bylo sice horko, ale to nám nevadilo!

*Žáci 4. a 5. třídy,
učitelé Ilona Hendrychová a Mgr. Benedikt Chybík*

Výtvarné soutěže

Již sedmým rokem se konají na Velehradě oslavy státního svátku u příležitosti Dne slovanských věrozvěstů, jejichž cílem je postavit most mezi všemi lidmi dobré vůle (bez rozdílu národnosti, politického přesvědčení nebo náboženského vyznání) a přiblížit dětem kořeny naší kultury spjaté s Cyrilem a Metodějem. V rámci těchto oslav byla pořádána výtvarná soutěž s názvem Cestou dvou bratří. Z naší školy se účastnily děti 3. třídy a výtvarného kroužku.

Do soutěže bylo zasláno přes tisíc prací a úžasné 11. místo získala žákyně naší školy Lucie Bednaříková. Odměnou je předplatné časopisů Nezbeda a Duha. Zajímavostí je, že v odborné komisi seděl i známý autor Adolf Born. Vítězné práce budou vystaveny na Velehradě na Stojanově gymnáziu v období letních prázdnin. Více na www.velehrad2006.cz.

Žáčkům se soutěž velmi líbila a ve snaze přiblížit si historický význam příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje přečetli s paní učitelkou Janou Kovaříkovou spoustu dokumentů o této události, uspořádali výstavku a vyprávěli si o Velké Moravě. Soutěži věnovali hodně času v hodinách výtvarné výchovy i českého jazyka. Součástí prací byly i dopisy dětí, ve kterých vysvětlují, proč který obrázek

Poslední letošní výtvarnou akcí je soutěž firmy PRITT – Slep si svého panáčka, na které pracovali žáci II. stupně celý školní rok 2005/2006. Podmínkou bylo slepit různé figurky pomocí lepidla značky Pritt, vyfotit je a fotografii poslat. Výsledky se ale budou vyhlášeny až v příštím školním roce. Panáčky jsou vystaveni na chodbách školy. Tak nám držte palce! Více na www.lepeni.cz.

Literární soutěž

Ve druhém pololetí pořádal Rotary klub Uherský Brod druhý ročník literární soutěže Jaro v regionu. Letos se účastnila i naše škola. Žáci osmé a deváté třídy měli za úkol napsat slohovou práci na téma Jak jsem potkal Jana Amose Komenského. Z obou ročníků byly vybrány 4 nejlepší, které putovaly do druhého kola:

8. třída v tomto pořadí:

1. místo: Markéta Gajdošíková, 2. místo: Ondřej Drábek,
3. místo: Andrea Šticová, 4. místo: Silvie Marášková

9. třída v tomto pořadí

1. místo: Barbora Horonyová, 2. místo: Hana Jahodová,
3. místo: Lucie Hladišová, 4. místo: Zuzana Gregůrková

Všech 8 autorů získalo pamětní list, sborník s pracemi všech soutěžících a jednodenní výlet do Prahy, který se uskutečnil 27. 6. 2006.

Slavnostní vyhodnocení a předávání ocenění se konalo 16. června 2006 ve sloupové síni Muzea Jana Amose Komenského v Uherském Brodě. Práce, které postoupily do druhého kola, pokračování na str. 10

pokračování ze str. 9

byly velmi zdařilé – důkazem toho je Markéta Gajdošíková z 8. třídy, která ve své kategorii zvítězila nad ostatními školami. Ceny byly také pěkné – kromě jiného pojede Markéta začátkem října na 6 dní do Bruselu. Všem zúčastněným gratuluje-me a Vám nabízíme ukázkou vítězné práce:

Jak jsem potkal J.A.Komenského

Ve 22:30 jsem si vzpomněla, že zítra píšeme písemnou práci z dějepisu. Ach jo!!! Bereme teď české dějiny a to mi vůbec nejde! Mám se na to vykašlat? Ale vždyť to nějak dopadne. Přetáhnu si budíka o 15 min. dřív, abych se na to ráno mohla ještě podívat.

Nevidím na hodiny. Kolik může být? Vůbec nemůžu spát. Pořád se mi v hlavě honí ta písemka. Když na věži kostela odbíjela půlnoc, vzdala jsem to. Protože jsem neusnula, vytáhla jsem potmě sešit ze školního batohu, nalistovala patřičnou stránku a očima jsem přelouskala nadpis - Jan Amos Komenský. J. A. Komenský - český pedagog, teolog, filozof, sociální a náboženský myslitel a spisovatel, kněz a poslední biskup Jednoty bratrské. Přichází na svět 28. března roku 1592, a to buď v Nivnici nebo Uherském Brodě.

Tak jsem přečetla celý text, který jsme o něm v učebnici měli, ale nic jsem si z toho nepamatovala. I přes tučně napsané a červeně podtržené letopočty se mi vědomosti do hlavy dostat nepodařilo. Ještě ke všemu se mi začala klížit víčka a... Další učení už bylo vyloučeno. Usnula jsem jako špalek.

Zdál se mi sen. V dále přede mnou se rozsvítilo malé oranžové světýlko. Zářilo čím dál tím víc, a tak jsem se vydala za ním. Čím bylo blíže, tím lépe jsem dokázala rozeznat i obrysy postav v něm. Bylo to neuvěřitelné. Ocitla jsem se v místnosti, kde seděl Jan Amos Komenský. Na zdi visel kalendář. To ještě není nic divného. Ale na tom kalendáři se psal letopočet 1670! Najednou se mi před očima promítla celá látka. V letech 1614 - 18 koncipuje své první historické a encyklopedické spisy, 1618 - 21 vede bratrskou školu... Zvědavě jsem projížděla celou místnost očima a s hrůzou jsem zjistila, že se na mě dívá! Z jeho pohledu mi naskočila husí kůže. Mám pozdravit, nebo radši neříkat nic? Vidí mě vůbec, nebo se jenom tak dívá skrze mě? Jeho oči byly plné smutku.

“Posad’ se.“

“Prosím?“ Otázala jsem se se strachem v hlase.

“Neboj se a posad’ se. Čekal jsem tě. No, chtěla ses něco dozvědět o mém životě, ne?“

“No to ano, to jsem chtěla, ale...“

“Žádné ale. Tak už se konečně posad’ a neboj se mě!“

Udělal jsem pár kroků ke stolu a sedla si na starou dřevěnou židli. “Jak už jistě víš, pustil se J. A. Komenský ihned do vyprávění, naše doba je velmi složitá a plná rozporů. Když jsem byl mladík, studoval jsem na přerovské bratrské akademii. Tehdy nade mnou držel ochrannou ruku Karel ze Žerotína. V devatenácti letech jsem studoval na akademii v Herbonu, po té na univerzitě v Heidelbergu“

“Páni, tolik univerzit a akademií, to pro vás muselo být neskutečně těžké!“

“No, těžké to bylo, ale dalo se to zvládnout. Mnohem těžší

a bolestivější pro mě byla doba v letech 1622-1627. V tomto období proběhlo kruté pronásledování nekatolíků a po Bitvě na Bílé hoře jsem přišel o svou ženu a dvě děti.“

Chvilí se odmlčel. Jeho už teď zarmoucené oči zaplavila nová vlna smutku. Bylo mi ho tak strašně líto, určitě měl svou ženu a děti hrozně rád. Zrovna tohle, jak přišel o svou ženu a děti, mě zajímalo, ale nechtěla jsem se ho už na nic v tomto směru ptát, protože mu to asi přinášelo velkou bolest. Změnila jsem téma.

“A co to vůbec bylo Lešno?“

“Po ztrátě mých blízkých jsem roku 1628 vlast navždy opustil a žil jsem v polském Lešně.“

“Tam jste vlastně napsal své pedagogické spisy, že ano?“

“Ano. Pedagogické spisy a též pansofická díla. Viš, co to vůbec znamená pansofická?“

Co je to personal, personifikace jsem mu vysvětlit mohla, ale pansofická? “To netuším.“

“Pansofie = všemoudrost. Kvůli tomuhle proběhl konflikt mezi mnou a mými souvěrci, kteří mě obvinili z kažení mládeže, kterou jsem vzdělával na lešenském gymnáziu.“

“Řekněte mně prosím také něco o vašem pobytu v Anglii, líbilo se vám tam?“

“Do Anglie mě pozval představitel anglického parlamentu. Tehdy jsem tam vstoupil do služeb rodiny de Geerů, kteří mě až dosud finančně podporují. Po spolupráci se Švédy a účasti na mírových rozhovorech jsem začal pracovat na svém dosud největším díle – „Všeobecná porada o nápravě věcí lidských“. Potom nastalo další pro mě hrozné období. Byl uzavřen Vestfálský mír a to znemožnilo můj návrat do rodné země. A také mi zemřela druhá manželka. Tenkrát jsem propadl pocitu úplné beznaděje Ani můj krátký pobyt v Lešně a odchod do Amsterodamu mé srdce nevyléčil. Poté se stalo ještě mnoho věcí. Napsal jsem několik děl, ale to bych ti do rána povědět nestihl.“

“No a v které zemi jsme teď?“

“Teď jsme v Amsterodamu. Já už čekám jenom na svou smrt.“

“Ale ne!!! Vy přece ještě nemůžete zemřít!“ I když jsem věděla, že roku 1670 v Amsterodamu umírá, nechtěla jsem to připustit. Musím tomu nějak zabránit! Tak moudrý a bezvadný člověk přece nemůže zemřít! “Nesmí, nesmí!“ Křičím, co mi síly stačí.

“No tak, probud’ se, jenom se ti něco zdá,“ křičí na mě mamka.

Otevřela jsem oči. Vybavilo se mi, co jsem v noci zažila, můj výlet do Amsterodamu, Jan Amos Komenský, a nevěděla jsem, co si mám myslet. Na jednu stranu mně to připadalo hloupé, ale na druhou stranu se mi zastesklo po tak moudrém, smutném člověku, ke kterému se osud zachoval tak krutě.

Zazvonil mi budíček a to znamenalo vstávat. Ráno probíhalo jako obvykle, ale hodina dějepisu ne. Když jsem si nemohla vzpomenout v kterém roce opustil J. A. Komenský svou vlast, něco začalo vést mou ruku. Na papíře se napsala čísla 1628.

Díky, učitelí národů, dostala jsem za I!!!

Markéta Gajdošíková, 8.třída

Výlet letadlem na Buchlov

Dne 9. 6. 2006 se nemohli někteří žáci 3. a 4. třídy dočkat. Těšili se totiž na vyhlídkový let L 410 a na prohlídku muzea letadel v Kunovicích. Na závěr je čekala návštěva hradu Buchlov a procházka po Buchlovicích. Program jednodenního výletu byl tedy pěkně nabitý, přesto ještě zůstal čas na sportování v areálu letiště Kunovice. Kluci si zahráli fotbal a dívky okouzila velká zahradní houpačka.

Ovšem největší atrakcí byl rozhodně vyhlídkový let. Odstartovali jsme směr jezera Ostrožské Nové Vsi, kroužili nad Hlukem, poznali jsme Uherský Brod a vzápětí pozorovali Prakšice s kostelem a školou. Většina dětí letěla letadlem poprvé a počáteční strach brzy vystřídal nadšením z letu. Počasí nám přálo a pohledy z okýnek letadla byly úchvatné. Všichni se shodli - příští rok letíme opět!

Ilona Hendrychová

100 let farnosti v Prakšicích - díl druhý

Po ukončení 2. světové války bylo prvořadým úkolem opravit poškozený kostel, který byl zasažen několika dělostřeleckými granáty. Další činnost P. Jana Dubského byla zaměřena na stavbu nového hřbitova. Po delším jednání o umístění hřbitova a následném získání pozemků byla v roce 1947 započata úprava terénu. Hřbitov byl dokončen na jaře roku 1949 a 9. května posvěcen. V červenci roku 1950 odešel ilegálně do zahraničí P. Jan Dubský spolu s P. Hrubým, P. Šimoníkem a dalšími. K útěku jim pomáhala skupina občanů, která byla prozrazena a zatčena. Mezi nimi byl i Vratislav Hladiš, který byl odsouzen na 20 let do vězení. Pracoval v různých táborech, po 9 letech byl na základě amnestie propuštěn.

P. Jan Dubský se dostal do Vatikánu, kde s v Nepomuceanu připravoval na svá další působení. Měl v úmyslu se věnovat misijní činnosti, proto se učil anglicky. Po roce příprav odcestoval do Severní Dakoty k hranicím mezi USA a Kanadou. Dle vyjádření jeho spolupracovníků zvláště z organizace Orla, často vzpomínal na Prakšice, které by rád navštívil nebo se do nich vrátil. Byl velmi aktivní v exilové organizaci Orla v USA a v posledních letech svého života byl i jejím starostou. Působil ještě v několika farnostech, poslední byla ve Štrasburku. Zasloužil se tam o postavení kostela a fary. Zemřel 23. listopadu 1962 a pohřben byl ve Štrasburku.

Po odchodu P. Jana Dubského působil ve farnosti v letech 1950 – 1952 P. František Javor. V lednu 1952 ho vystřídal P. Jan Čechal, který nechal vymalovat celý kostel. Po jeho přeložení do Blatnice nastoupil v dubnu roku 1958 do zdejší farnosti P. Josef Popelka, který byl třetím farářem prakšické farnosti. Pro kostel dal zhotovit v roce 1962 novou křížovou cestu. Provedl řadu vnitřních úprav, zvláště pozlacení a úpravu pozadí oltáře. Poslední byla rekonstrukce bohoslužebného prostoru v roce 1981 s oltářem čelem k lidu.

V dalším roce byla vymalována vnitřní část kostela.

Mimořádnou událostí v dějinách farnosti byla návštěva olomouckého arcibiskupa Msgr. Jana Graubnera. V neděli 13.3.1994 sloužil v kostele slavnostní mši svatou. V jejím závěru poděkoval farář P. Josefu Popelkovi za 36 let obětavé duchovní činnosti ve farnosti. Novým správcem farnosti jmenoval P. Františka Bůžka, faráře z Uherského Brodu – Újezdce. Dále posvětil základní kámen pro stavbu kaple v Pašovicích. Tato kaple byla postavena nákladem 3.100.000

Kč a již v příštím roce – v sobotu 23. září 1995 posvěcena Msgr. Janem Graubnerem za velké účasti občanů z farnosti i okolí a mládeže v krojích.

P. Josef Popelka zemřel v neděli 6.7.1995. Pohřební obřady vykonal jmenovaný arcibiskup za účasti 20 knězů a velké účasti občanů. Po P. Frant. Bůžkovi, který byl přeložen do Rudy na Moravě, převzal duchovní správu farnosti v Prakšicích P. Vojtěch Daněk, farář z Uherského Brodu. Brzy po nástupu seznámil věřící se záměrem důkladné opravy střechy kostela, která byla několikrát vichřicí poškozena. Dále plánoval opravit fasádu, na které bylo znát poškození ještě ze 2. světové války a současně provést i rekonstrukci věže kostela. Všechny práce byly postupně provedeny nákladem asi 2 mil. Kč ze sbírek občanů a za přispění Obce Prakšice částkou 400.000 Kč. K 60. výročí posvěcení kostela byla venkovní část kostela obnovena. Kostel byl k tomuto výročí jako nově postavený. Tvoří hlavní dominantu Prakšic.

V červnu byl P. Vojtěch Daněk přeložen do Zašové u Val Meziříčí. Správcem farnosti je od té chvíle P. František Král. S velkým elánem začal řešit vnitřní úpravy a vybavení kostela. Do podlahy bylo instalováno teplovodní potrubí pro vytápění a položena nová dlažba. Dle návrhu architekta byla deponována původní menza, oltářní stupně a svatostánek. Dále byla provedena nová elektroinstalace. Všechny lavice byly vyměněny za nové. Po řadě dalších úprav byl kostel vymalován a slavnostně ho posvětil biskup Josef Hrdlička 23.11.2003.

Byly instalovány i nová barevná okna, na věži byla umístěna mozaika Panny Marie. Před hlavním vchodem bylo vybudováno žulové schodiště se zábradlím. Celkem v letech

2002 – 2003 bylo na uvedené opravy a vybavení kostela vynaloženo přes 3 mil. Kč výhradně se sbírek věřících.

V letošním roce zbývá provést rekonstrukci farní budovy.

Velmi stručný přehled hlavních událostí ve farnosti v uplynulých 100 letech ukazuje na nadšení a nezměrnou obětavost správců farnosti i občanů obou obcí. Mimořádnou vzpomínku zasluhuje především P. Jan Dubský. Za velmi obtížných podmínek před vypuknutím 2. svět. války i v jejím průběhu, dokázal organizovat stavbu místního kostela a brzy po válce i stavbu hřbitova.

Jeho vzpomínce i vzpomínce všem ostatním kněžům a správcům prakšické farnosti, i občanům, kteří se podíleli na vývoji farnosti a pro paměť mladším generacím, je věnován tento stručný přehled dějin prakšické farnosti

Zpracoval ing. Jaroslav Gajdůšek

Na podzim do divadla...

V lednu letošního roku se začal místní ochotnický soubor opět pravidelně scházet k nácvičku další divadelní hry. Zkoušíme každou sobotu nebo neděli zhruba dvě hodiny a sice v prostorách obecního úřadu.

Přibližně před dvěma měsíci jsme přebrali od starosty obce pana Vlka provizorní zkušebnu v upravených prostorách bývalé knihovny, kde můžeme nerušeně pracovat v zimních měsících či po dobu rekonstrukce prakšického sálu. Chtěla bych tímto starostovi obce i celému zastupitelstvu jménem divadelního souboru PR.D. (PRakšické Divadlo) vyslovit velký dík za tuto zkušebnu, bez níž by nebylo možné novou divadelní hru nacvičit, neboť premiéru plánujeme již na podzim roku 2006. Takřka vzápětí po ukončení rekonstrukce sálu chceme uvést premiéru, abychom ji stihli odehrát ještě před začátkem topné sezóny. Podstatně tak snížíme výdaje spojené s realizací divadelního představení (ty jsou mimochodem celé ve vlastní režii souboru).

Po Lucerně, Princezně se zlatou hvězdou na čele a operetě Na tý louce zelený jsme zvolili pohádkovou komedii od J. Drdy Hrátky s čertem. Doufám, že budete zvědaví, jak jsme tuto hru pojali a podpoříte nás i tentokrát velkou návštěvností, která vždy velmi potěší a motivuje do další práce.

Libuše Goldmannová

Otevření víceúčelového křiště

Možná z regionálního tisku už víte, že se v Prakšicích oficiálně po zkušební době otevřelo víceúčelové hřiště, které vybudovala za nemalé finanční prostředky na místním hřišti Obec Prakšice. Slavnostní otevření se uskutečnilo ve čtvrtek 1. června 2006. A protože to byl zrovna Den dětí, byl připraven za spolupráce se základní školou sportovní program a občerstvení pro děti. Bohužel počasí tomu nepřálo, a tak se den her pro děti nekonal a přestřižení pásky se účastnili jen představitelé okolních obecních úřadů, školy a firmy, která stavbu provedla.

Věříme, že víceúčelové hřiště přispěje ke sportovnímu vyžití a spokojenosti všech občanů naší obce.

Vydal: Obecní úřad Prakšice v nákladu 350 ks.

Redakční rada: Irena Bandriová

Grafická úprava a tisk: Petr Brázda - Vydavatelství Břeclav, tel.: 518 367 450, 608 709 602